

Ribič je sklonil glavo. Čez čas je uprl pogled v moža. Nič ni govoril puščavnik, vendar je mladeničeva vest trepetala.

Tako sta stala in molčala. Prvi je spet spregovoril samotar:

»Dovolj je bilo vsega. Pri meni ostani in ves svet bo tvoj!«

Besede so pretresle ribiča do dna. Obnovil je v spominu vse, kar se je zgodilo od takrat, ko je dvignil biser iz morja. Spomnil se je gorjá in smrti, očeta in matere. Oklenil se je moža v raševini in zaihtel:

»Zahvaljen za to, kar si mi dal in za plačilo naj bo biser tvoj.«

Puščavnik je odmajal z glavo:

»Čemu bo meni in tebi?«

Sklonil se je k tlom, pobral okrogel prirodni kamen ter dejal:

»Če bo treba stolči oreh ali lešnik od sadov, ki rastejo v gozdu, ti bo prav tako služil ta kamen.«

Ribič je razumel vse. Dvignil je roko, zamahnil in zagnal biser v potok dol med vrbe. Takrat je pristopil samotar, ga objel in ga odvedel v svoje domovanje.

Francè Kunstelj

Svetonočni zvonovi

*Krog gorke pečice sedimo
in v jaslice svelle strmimo;
od zunaj nekje se zvon oglasi,
že angelci vabijo k polnočnici.
Ting, ting, ting, tang,
ting, tingel, tingel, tingel, tang.*

*Vstanimo, vstanimo, bratci, sestrice,
hitimo, hitimo čez snežne gorice!
Kaj mar nam nocoj je burja in mraz,
k polnočnici angelci spremljajo nas!
Ting, ting, ting, tang,
ting, tingel, tingel, tingel, tang.*

*Zvonovi, zvonite,
v Betlehem sveli nam pot pokažite,
da najdemo malega Jezuščka
in mater Marijo in Jožefa.
Ting, ting, ting, tang,
ting, tingel, tingel, tingel, tang.*

